

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 015426 16 КвЛз
Бања Лука, 25.01.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Даниеле Миловановић, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, Даворке Делић, Смиљане Мрше и Едине Чупељић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђених Н.Л. и Б.М., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о заједничком захтјеву за заштиту законитости бранилаца осуђених, адвоката М.Љ. и Д.С. из Б., против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 015426 14 К од 06.07.2015. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.01.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 015426 14 К од 06.07.2015. године, која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 015426 15 Кж од 17.11.2015. године, оглашени су кривим Н.Л. и Б.М., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ), те осуђени на казне затвора у трајању од по 6 (шест) година. Истом пресудом оштећена породица смртно страдалог В.М. је са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу, а осуђени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 3.444,84 КМ и паушал у износу од по 300,00 КМ.

Против те пресуде заједнички захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) су благовремено поднијели браниоци осуђених, адвокати М.Љ. и Д.С. из Б. због повреде Кривичног закона, с приједлогом да се Захтјев уважи и преиначи побијана пресуда тако што ће се осуђени ослободити оптужбе или да се укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на Захтјев републички тужилац Б.М. је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се

позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Подносеним Захтјевом бранилаца осуђених као основ побијања правоснажне пресуде наведена је повреда Кривичног закона. Иста повреда закона је истицана и у жалби бранилаца осуђених на првостепену пресуду.

Захтјев није основан.

Поведа Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, овим ванредним правним средством није прописана, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Из образложења Захтјева произилази да се аргументи наведени у прилогу тврдње о повреди Кривичног закона у суштини примарно своде на тврдњу о недостацима чињеничне основе побијане пресуде, који недостатци су се, како Захтјев апострофира, рефлектовали на правилност примјене Кривичног закона при правној оцјени радњи осуђених критичног догађаја.

Тако се Захтјевом истиче да је на штету осуђених грубо прекршен Закон јер су без иједног објективног и субјективног доказа осуђени за кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ. При томе се оспорава методолошки приступ у оцјени доказа, те првенствено замјера суду да је фрагментарно и некритички цјенио и прихватио исказе свједока оптужбе М.Ж., Ж.Б., Р.Ф., И.М., З.М., В.К., Р.Т., Б.Б. и Т.Л., а насупрот томе без ваљане аргументације нису прихваћени искази свједока одбране Ј.Ј., Д.Ј., Б.С., З.С., Н.К., С.К. и Д.К. Сопственом оцјеном проведених доказа на главном претресу подносиоци Захтјева прије свега тврде да осуђени критичног догађаја, у коме је смртно страдао В.М., нису били на мјесту догађаја, па слиједом тога нису могли бити извршиоци дјела, а потом апострофирајући садржај исказа свједока Ј.Ј. (који је у својству истражног судије обавио увиђај критичног догађаја) истичу као неспорну чињеницу да је оштећени извршио самоубиство.

Захтјевом се надаље развија теза (позивањем на исказ свједока Д.Ј. који је био члан увиђајне екипе), по којој би се и под претпоставком тачности да је извршено убиство оштећеног В.М. (у чијем извршењу осуђени Н.Л. и Б.М. нису учествовали) могло радити само о кривичном дјелу убиства из користољубља, за које дјело је наступила застарјелост кривичног гоњења, па је из тог разлога, према тврдњи Захтјева, „Соломонски измишљена“ квалификација дјела ратни злочин против цивилног становништва, у конкретном случају, само да би се избјегла застарјелост кривичног гоњења.

Коначно, према тврдњи Захтјева суд је погријешно, с аспекта правилности чињеничне основе побијане пресуде, када није прихватио приједлог одбране за саслушање свједока Н.К. и В.Б.

Из наведеног несумљиво произлази да се Захјевом настоји ревидирати утврђено чињенично стање у побијаној правоснажној пресуди, на начин који би довео до другачије правне оцјене, а која би резултирала доношењем пресуде којом се осуђени ослобађају оптужбе због недостатка доказа да су починили кривично дјело за које су осуђени побијаном пресудом или пресуде којом се оптужба одбија због застарјелости кривичног гоњења.

На приговорима таквог карактера, по оцјени овог вијећа, не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер је нужна претпоставка за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, потпуно респектовање правилности чињеничне основе те пресуде.

Дакле, овим правним лијеком, како је то већ напријед наглашено, законом није предвиђена могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев бранилаца осуђених није основан, на што се и у одговору републичког тужиоца на тај Захтјев правилно указује, јер у поступку доношења побијане правоснажне пресуде нису учињене повреде Кривичног закона на које се позивају подносиоци Захтјева.

Ради тога је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Софија Рибич

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

Предсједник вијећа
Даниела Миловановић